

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **CET 21 spol. s.r.o.**, IČ 45800456, se sídlem v Praze 5, Kříženeckého náměstí 1078/5, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem v Praze 6, Zavadilova 1925/15, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 4. 11. 2014, č. j. DRD/4020/2014, sp. zn. Ident: 2014/536/DRD/CET

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 4. 11. 2014, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč pro porušení ustanovení § 31 odstavec 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť odvysíláním pořadu Televizní noviny, respektive reportáž Na vaší straně dne 15. 12. 2013 od 19:30 hodin na programu NOVA, se měl dopustit porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti, neboť v předmětné reportáži byl divákům předkládán závěr, že umisťováním dopravního značení vybízejí kompetentní orgány k porušování zákona, které je v jiných případech trestáno (ve spojitosti s konkrétním případem, o němž reportáž hovořila). Divákovi bylo přitom zatajeno, že je – li umístěno dopravní značení, má toto povahu pravidla chování, které je nadřazeno obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 76 odstavec 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.

Z uvedeného je podle správního úřadu zřejmé, že umístěná dopravní značka nevybízí k porušování zákona, neboť je sama variantou, s níž zákon výslovně počítá. Na základě absence a ignorace takovéto informace byl divák neúplně, nepravdivě a zavádějícím způsobem informován a nemohl si utvořit vlastní informovaný náhled na danou problematiku, když mu byl předložen pouze jediný závěr, který měl poukázat na absurdní situaci, kdy je určité chování řidiče trestáno jako porušení zákona, k němuž jsou na jiných místech řidiči přímo vybízeni. Tím, že reportáž opomenula podstatnou a s předkládanou informací úzce související informaci, se žalobce měl dopustit porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že činí nesporným, že je provozovatelem programu NOVA, že dne 15. 12. 2013 v pořadu Televizní noviny, odvysílaném od 19:30 hodin na programu NOVA, odvysílal reportáž popsanou ve výroku napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru je však žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalobce nesouhlasí s právní kvalifikací skutku, tedy se závěry žalovaného, podle kterých se žalobce dopustil správního deliktu porušení povinnosti, stanovené ustanovením § 31 odstavec 3 zákona o vysílání, tedy povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti.

Žalobce namítl, že informace, které v reportáži zazněly a které neodpovídaly správnému výkladu zákona, byly podloženy stanoviskem odborníka v příslušném oboru. Pokud informace prezentované v reportáži vycházely z jednoznačného stanoviska experta v příslušném oboru, nelze žalobci jako provozovateli televizního vysílání klást za vinu, že část informací uveřejněných v reportáži není v souladu se zněním příslušných zákonů. Pan M. B. jako dopravní expert byl důvodně pokládán za zdroj, který v předmětné problematice zaujme odborné stanovisko, které bude vycházet z platné právní úpravy. Žalobce tak neměl důvod pochybovat o věrohodnosti vyjádření odborníka na danou problematiku. Žalobce se neztotožnil se závěrem, že dopravní expert není osobou, která by mohla jako jediný zdroj oprávněně posuzovat, jaké kompetence jsou svěřeny příslušným orgánům zákony, zda je umístování značek v souladu s právním řádem a zda tímto kompetentní orgány porušují zákon. Žalovaný nijak nezdůvodnil závěr, že dopravní expert není relevantním zdrojem posouzení v reportáži prezentované problematiky, jeho konstatování je pouze subjektivní. Žalobce má za to, že odvysíláním reportáže povinnost podle ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o vysílání neporušil a správní delikt tak nespáchal.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že sankce mu byla uložena nezákonně, když žalovaná nesplnila povinnost podle ustanovení § 59 odstavec 1 zákona o vysílání. Žalovaná dovozuje splnění povinnosti předchozího upozornění na identické porušení zákona podle ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o vysílání vydáním upozornění ze dne 5. 3. 2013, č. j. RUD/1200/2013, podle kterého se měl žalobce dopustit porušení ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o vysílání odvysíláním reportáže s názvem Od července si za léky připlatíme, už nebudou na předpis, odvysílané v pořadu Televizní noviny dne 21. 6. 2012 na programu NOVA.

Žalobce namítl, že nesdílí názor žalovaného, že reportáž s názvem Od července si za léky připlatíme, už nebudou na předpis, by byla v rozporu s povinností, stanovenou ustanovením § 31 odstavec 3 zákona o vysílání a že odvysíláním této reportáže došlo ke spáchání správního deliktu. Vzhledem ke skutečnosti, že ustanovení § 66 zákona o vysílání

samostatný soudní přezkum zákonnosti upozornění na porušení zákona na základě správní žaloby neumožňuje, žalobce tímto podle ustanovení § 75 odstavec 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, uplatňuje námitku nezákonnosti upozornění na porušení zákona ze dne 5. 3. 2013, jakožto závažného podkladu přezkoumávaného rozhodnutí a žádá soud o přezkoumání zákonnosti tohoto úkonu žalovaného.

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že námitka žalobce o tom, že hlavním informačním posláním reportáže bylo upozornit na možné nejasnosti ve výkladu příslušných ustanovení zákona, kopíruje tu, kterou žalobce uplatnil v rámci správního řízení. Rada proto opakuje to, co již uvedla ve svém rozhodnutí s tím, že předmětná reportáž, pro jejíž odvysílání bylo zahájeno správní řízení a následně rozhodnuto o uložení pokuty, nepřinášela informaci pouze o případu daného řidiče o případu možného přestupku prezentovaného v reportáži, ale tento případ byl pouhým odrazovým můstkem k následnému obsahu reportáže, tj. předtočený materiál a následný rozhovor ze studia, který diváky informoval o tom, že umístováním dopravních značek kompetentní orgány jsou řidiči vyzýváni k porušování zákona, které je paradoxně a absurdně jinde trestáno. Taková informace a takto předložený závěr není možný, neboť neodpovídá pravdě a realitě, protože umístěná značka se zjednodušeně řečeno stává zákonem, tedy normou, určující pravidlo chování podle ustanovení § 76 odstavec 1 zákona č. 361/2000 Sb., díky čemuž nelze hovořit o závěru, že značka je vybízením k porušení zákona. V reportáži byl divákům předkládán jednoznačný závěr, aniž by se zakládal na pravdivých informacích a na reálném podkladu. Předmětná reportáž neuváděla diváka v omyl o případu daného řidiče, ale o tom, jakými pravidly se je třeba řídit a co je porušováním zákona a vybízením k němu, respektive o regulaci provozu na pozemních komunikacích, takže není vůbec rozhodné, zda byly informace o případu daného řidiče doplněny v následující reportáži. Žalovaná trvá na tom, že reportáž poskytla neobjektivní informace o tom, že umístováním dopravních značek kompetentními orgány jsou řidiči vyzýváni k porušování zákona, které je paradoxně jinde trestáno. Tento závěr však není realitě odpovídající, neboť kompetentní orgány dopravní značkou nikoho k porušování zákona nevybízají a nenavádějí k tomu, co jinde paradoxně trestají.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí netvrdila, že by první reportáž byla odrazovým můstkem pro reportáž druhou ze dne 1. 2. 2014, pouze v rámci úvahy a kompletního posouzení daného případu uvedla, že každá reportáž tvoří samostatný mediální obsah, který musí každý sám splňovat podmínky stanovené zákonem a že při posuzování reportáže, pro jejíž odvysílání bylo vedeno správní řízení a rozhodnuto o pokutě, následně odvysílaná reportáž roli nehraje, byť znovu hovořila o případu daného řidiče, který se potýká s nejednoznačným výkladem právních norem ve vztahu k jeho parkování.

Pokud žalobce v podané žalobě namítá, že informace v reportáži byly podloženy stanoviskem odborníka, kterého tvůrci reportáže požádali o stanovisko, pak i tato námitka kopíruje námitku uplatněnou ve správním řízení. Dopravní expert se v daném případě mohl vyjádřit k samotnému případu daného řidiče a posoudit jeho chování při provozu na pozemních komunikacích s právní úpravou a zhodnotit při tom, zda zde byly podle jeho závěru a názoru důvody pro potrestání řidiče či nikoliv. V žádném případě však nebylo možné mít dopravního experta za osobu kompetentní k posouzení toho, zda je umístování značek v souladu s právním řádem a zda tím dané orgány porušují zákon. Dopravní expert není osobou, která by mohla jako jediný zdroj a oprávněně posuzovat, jaké kompetence jsou svěřeny příslušným orgánům zákony ve věci umístování dopravního značení a reportáž tak

informovala o paradoxních úpravách provozu na pozemních komunikacích a o problémech pro řidiče, aniž by k dané věci prezentovala veškeré relevantní a podstatné informace, přičemž k podložení neúplných a neobjektivních závěrů použila dopravního experta, který k tomu není zcela relevantním zdrojem posouzení.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal nesplnění povinnosti podle ustanovení § 59 zákona o vysílání, pak podle názoru žalované závěry o tom, že v obou případech se jednalo o zákonné povinnosti neodpovídající postup provozovatele lze opřít o judikaturu správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3As 6/2010, podle něhož objektivita v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost či přesnost, tedy že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny a věcnost, tj., že novináři do zprávy nevkládají vlastní hodnocení. Zpravodajská zpráva má-li být objektivní, musí být na prvním místě správná, přesná a odpovídající skutečnosti. Ani v případě předchozího upozornění žalobci ani v nyní řešené věci toto dodrženo rozhodně nebylo. Předchozí upozornění se týkalo pořadu Televizní noviny, respektive reportáže ze dne 21. 6. 2012 od 19:30 hodin, přičemž je zde patrná typová obdobnost předchozího upozornění a v nyní projednávané věci byl odvysílán zpravodajský pořad (shodné Televizní noviny na programu NOVA) a v rámci něho reportáž, která byla zpracována za užití stejných postupů a stejného přístupu na straně provozovatele, které způsobily neobjektivitu dané reportáže. Účastník řízení tak byl jednoznačně a srozumitelně i s předstihem upozorněn a informován o tom, čeho se má vyvarovat, aby jeho informování diváků ve zpravodajských pořadech bylo v souladu se zásadami objektivit a v souladu s ustanovením § 31 odstavec 3 zákona o vysílání.

Závěrem podaného vyjádření žalovaná poukázala na to, že žalobce ve své žalobě neuvedl žádná nová tvrzení, pouze zopakoval námitky uplatněné ve správním řízení, s nimiž se Rada ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádala. Pokud jde o vypořádání se s námitkami na straně Rady, žalobce uvedl, že s ním nesouhlasí či se s ním neztotožňuje, aniž by však uvedla argumenty či podklady, které by hovořily proti tvrzení Rady. Nesouhlas žalobce je u potrestaného subjektu běžným jevem, žalobce však vůbec neuvedl, proč mu pokuta uložena být neměla nebo v čem je dané správní řízení v rozporu se zákonem.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 26. 5. 2015 zástupkyně žalobce odkázala na obsah písemného vyhotovení podané žaloby a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, zástupkyně žalovaného správního úřadu naopak s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření žalované navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovanou, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce odvysílal na programu NOVA dne 15. 12. 2013 od 19:30 hodin pořad Televizní noviny, který mimo jiné obsahoval reportáž s názvem Na vaší straně. Předmětnou reportáží se zabývala Rada na svém prvním zasedání v roce 2014 pod bodem č. 6, na kterém přijala usnesení, jímž požádala provozovatele vysílání o podání vysvětlení, na základě jakých zdrojů bylo interpretováno užití dopravního značení jako porušení zákona.

Žalobce odpověděl dopisem ze dne 28. 2. 2014, v němž uvedl, že daná reportáž byla natočena na základě informací o konkrétním případě řidiče, který zaparkoval vozidlo

v blízkosti křižovatky, a jeho vozidlo bylo odtahováno Městskou policií hlavního města Prahy s odůvodněním, že vozidlo stálo v blízkosti křižovatky v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že s obdobnou situací se mohla setkat řada diváků, považovali novináři toto téma za zajímavé a požádali o vyjádření dotčeného řidiče, Městskou policií hlavního města Prahy a o stanovisko požádali i dopravního odborníka M. B., který se vyjádřil k danému případu i k dalším případům, které by mohly být podle jeho názoru sporné.

Rada se s provozovatelovým vysvětlením seznámila na svém šestém zasedání v roce 2014 a na základě shromážděných podkladů dospěla k závěru, že jsou zde důvody k zahájení správního řízení. Proto se rozhodla zahájit se žalobcem správní řízení z moci úřední pro možné porušení ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o vysílání, oznámení bylo žalobci doručeno dne 3. 4. 2014.

Žalobce se k danému zahájenému řízení vyjádřil písemností ze dne 23. 4. 2014, toto vyjádření je obsahově shodné s argumentací žalobce v podané žalobě.

Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2014, č. j. DRD/4020/2014, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání uložila žalobci pokutu ve výši 100.000,- Kč za to, že odvysíláním pořadu Televizní noviny, respektive reportáže s názvem Na vaší straně, dne 15. 12. 2013 od 19:30 na program NOVA, se žalobce dopustil porušení povinnosti podle ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o vysílání zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti. V předmětné reportáži byl divákům předkládán závěr, že umístováním dopravního značení vybízení kompetentní orgány k porušování zákona, které je v jiných případech trestáno. Divákovi bylo přitom zatajeno, že je-li umístěno dopravní značení, má toto povahu pravidla chování, které je nadřazeno obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Umístěná dopravní značka tak nevybízí k porušování zákona, neboť sama je variantou, s níž zákon výslovně počítá. Na základě absence a ignorace takovéto informace byl divák neúplně, nepravdivě a zavádějícím způsobem informován a nemohl si utvořit vlastní informovaný náhled na danou problematiku, neboť mu byl předložen pouze jediný závěr, který měl poukázat na absurdní situaci. Tím, že reportáž opomenula podstatnou a s předkládanou informací úzce související informaci, se provozovatel vysílání dopustil porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl na porušení předmětného ustanovení upozorněn v rámci odvysílání pořadu Televizní noviny, respektive reportáže o tom, že od července se bude nově platit za některé léky, které byly dříve bez doplatku, ke kterému došlo dne 21. 6. 2012 od 19:30 na program NOVA, přičemž při úvaze o výši pokuty přihlédla Rada k povaze vysílaného programu, k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti a proto stanovila výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání.

Podle ustanovení § 5 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o vysílání, zákon), Rada pro rozhlasové a televizní vysílání mimo jiné ukládá sankce podle tohoto zákona.

Podle ustanovení § 2 odstavec 1 písm. j/ zákona o vysílání, se pro účely tohoto zákona rozumí pořadem obsahově souvislá, celistvá a časově ohraničená část rozhlasového nebo televizního vysílání; v rozhlasovém vysílání se pořadem rozumí i programový prvek.

V dané věci byla žalobci uložena pokuta za porušení ustanovení § 31 odstavec 3 zákona č. 231/2001 Sb. Podle ustanovení § 31 zákona provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání má právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Do jejich obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích (odstavec 1). Provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru (odstavec 2). Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě (odstavec 3).

Podle ustanovení § 59 odstavců 1 a 3 zákona o vysílání, jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží.

Podle ustanovení § 60 odstavec 1 písmeno b/ zákona o vysílání uloží Rada pokutu ve výši od 5.000,- Kč do 2.500.000,- Kč provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud neplní povinnosti podle ustanovení § 31 odstavců 2 a 3 zákona o vysílání,

V daném případě žalobce nesouhlasí s uložením pokuty, neboť má za to, že odvysíláním předmětné reportáže nedošlo k porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace, nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Žalovaný naopak z obsahu reportáže a ze způsobu jejího zpracování dovozuje, že pro svobodné vytvoření názoru takové informace poskytnuty nebyly.

Při posuzování důvodnosti žaloby, vycházel soud z námitek uvedených v žalobě, kterými je při rozhodování vázán. Žalobce se domáhá zrušení žaloby proto, že věc nebyla žalovaným správně kvalifikována, neboť je přesvědčen o tom, že k tvrzenému porušení zákona nedošlo.

K námitce nesprávného právního posouzení rozhodných skutkových a právních okolností nyní posuzovaného případu Městský soud v Praze nejprve obecně uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek odůvodnění. Nesrozumitelnost je takovou vadou individuálního právního aktu, která znemožňuje porozumění jeho obsahu, zejména v situacích, kdy výrok neodpovídá odůvodnění, není-li rozhodnutí správního orgánu vůbec rozčleněno na výrok a odůvodnění či není-li v něm uvedeno, podle jakých ustanovení kterých právních předpisů bylo rozhodováno. Naproti tomu se nejedná o nesrozumitelnost působící nepřezkoumatelnost tehdy, lze-li nedostatky rozhodnutí překlénout výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu (viz k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7Afs 78/2007 - 60, dále rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1Afs 38/2006 – 72, oba dostupné na www.nssoud.cz). K tomu, aby správní úřad mohl dospět

k závěru o porušení zákona o vysílání na straně žalobce v souvislosti s odvysíláním určitého programu či části programu, musí vyložit neurčité právní pojmy, uvedené v aplikovaném ustanovení zákona. Případný nedostatečný výklad neurčitých pojmů může způsobit nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost pouze tehdy, není-li z něho zřejmé, jaké významové pole neurčitý pojem má a zda toto významové pole svým rozsahem zahrnuje i popis posuzovaného skutkového děje.

Žalovaná Rada charakterizovala pojmy „objektivní“ a „vyvážené informace“ jako obecně známé. Soud je toho názoru, že takto vymezené významové pole neurčitého pojmu je ekvivalentní významovému poli těchto pojmů v obecné češtině. Z textu zákona č. 231/2001 Sb. jednoznačně plyne, že tyto pojmy nemají svou vlastní legální definici a ani z kontextu nelze dovodit, že by měly mít pro oblast působnosti právních norem tohoto zákona svůj specifický obsah. Kromě toho soud upozorňuje na skutečnost, že neurčité pojmy nelze jednoznačně a přesně definovat, neboť jejich význam je do značné míry odvislý od konkrétního skutkového děje, jehož popis jim má být podřazován.

Po zvážení všech okolností této věci dospěl soud k závěru, že provedenými zjištěními v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce posuzovanou reportáží porušil povinnost provozovatele televizního vysílání, neboť v předmětné reportáži byl divákům předkládán závěr, že umístováním dopravního značení vybízení kompetentní orgány k porušování zákona, které je v jiných případech trestáno. Divákovi bylo přitom zatajeno, že je-li umístěno dopravní značení, má toto povahu pravidla chování, které je nadřazeno obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Umístěná dopravní značka tak nevybízí k porušování zákona, neboť sama je variantou, s níž zákon výslovně počítá. Na základě absence a ignorace takovéto informace byl divák neúplně, nepravdivě a zavádějícím způsobem informován a nemohl si utvořit vlastní informovaný náhled na danou problematiku, neboť mu byl předložen pouze jediný závěr, který měl poukázat na absurdní situaci. Z napadeného rozhodnutí žalované je zřejmé, že vymezila pasáže předmětné reportáže, které nepůsobily objektivně a vyváženě, a zároveň označila i důvody, na základě nichž k takovému úsudku dospěla. Proto městský soud nepovažuje námitku žalobce ohledně nesprávného právního posouzení dané věci za důvodnou.

Co se týká problematiky povinnosti předchozího upozornění na porušení zákona podle ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb., jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, toto upozornění nemá zákonem předepsanou formu a nemusí být žalovanou vydáváno ke každému jednotlivému porušení určitého ustanovení tohoto zákona. Smysl a účel upozornění spočívá v tom, aby byl provozovatel vysílání upozorněn při prvním naplnění určité skutkové podstaty správního deliktu, že toto jednání bude žalovanou sankcionováno. V posuzované věci Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že žalobce byl na porušení předmětného ustanovení upozorněn v rámci odvysílání pořadu Televizní noviny, respektive reportáže o tom, že od července se bude nově platit za některé léky, které byly dříve bez doplatku, ke kterému došlo dne 21. 6. 2012 od 19:30 na programu NOVA, v němž byla podle názoru žalované porušena tatáž povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace. Žalobcův poukaz na skutečnost, že toto upozornění nebylo v místní a časové souvislosti s odvysíláním reportáže Na Vaši straně, není důvodný. Věcná a časová souvislost upozornění se sankcionovaným deliktem je dosti vágním vymezením vazby mezi upozorněním na porušení zákona odvysíláním určitého pořadu a dalším porušením stejného ustanovení zákona obdobným způsobem a ve své podstatě je užitím racionálního teleologického výkladu ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb.

Nejvyšší správní soud se v odůvodnění rozsudku ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4As 17/2008 – 119, www.nssoud.cz, ztotožňuje s názorem, že aby se žalovaná mohla odkazovat na předchozí upozornění na porušení zákona uložené provozovateli, musí zde být dána alespoň rámcová věcná souvislost, která však již do značné míry vyplývá ze samotného významového rámce skutkové podstaty správního deliktu, tj. v posuzované věci povinností poskytovat objektivní a vyvážené informace. Je zřejmé, že tato povinnost se týká především zpravodajských a publicistických pořadů. Za rámcovou věcnou souvislost proto lze považovat předchozí upozornění, kterým žalovaná požadovala přijetí opatření k nápravě ve věci porušení této povinnosti žalobcem při vysílání zpravodajských a publicistických pořadů. Časovou souvislost však podle názoru soudu nelze stanovit ani rámcově, proto v předmětné věci není důvod pochybovat o tom, že žalobce byl na daný typ protiprávního jednání dříve upozorněn, a to dokonce v podobném typu publicistického pořadu, což dostatečně prokazuje ve spise založené upozornění

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, v jakých konkrétních výrocích spatřovala žalovaná porušení objektivity odvysílané reportáže. Úvaha správního orgánu o porušení zásady objektivit tak má oporu v obsahu spisového materiálu, je v souladu se zásadami logiky, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podrobně rozebrány skutečnosti, které porušení uvedené zásady dokládají.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu v řízení příslušelo žalovanému správnímu orgánu, jemuž však žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu v řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 26. května 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu